

Brussel, 26 mei 2020
REV2 – vervangt de kennisgeving
(REV1) van 12 maart 2018

KENNISGEVING AAN BELANGHEBBENDEN

TERUGTREKKING VAN HET VERENIGD KONINKRIJK EN EU-REGELS OP HET GEBIED VAN DE BEVEILIGING VAN NETWERK- EN INFORMATIESYSTEMEN

Het Verenigd Koninkrijk heeft zich op 1 februari 2020 uit de Europese Unie teruggetrokken en is daarmee een “derde land” geworden¹. Het terugtrekkingsakkoord² voorziet in een overgangperiode die op 31 december 2020 eindigt³. Tot die datum is het EU-recht onverminderd van toepassing op en in het Verenigd Koninkrijk⁴.

Tijdens de overgangperiode zullen de EU en het Verenigd Koninkrijk onderhandelen over een akkoord over een nieuw partnerschap, dat met name een vrijhandelsgebied omvat. Het is echter niet zeker of dat akkoord aan het einde van de overgangperiode is gesloten en in werking treedt. Hoe dan ook, dat akkoord zou een relatie tot stand brengen die wat betreft de voorwaarden voor toegang tot de markt heel anders zal zijn dan de huidige deelname van het Verenigd Koninkrijk aan de interne markt⁵, de douane-unie van de EU en het btw- en accijnsgebied.

Bovendien zal het Verenigd Koninkrijk na de overgangperiode een derde land zijn wat de uitvoering en toepassing van het EU-recht in de EU-lidstaten betreft.

Alle belanghebbenden, en met name marktdeelnemers, worden daarom gewezen op de juridische situatie die ontstaat na het einde van de overgangperiode.

¹ Een derde land is een land dat geen lid is van de EU.

² Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (PB L 29 van 31.1.2020, blz. 7) (hierna “het terugtrekkingsakkoord” genoemd).

³ De overgangperiode kan uiterlijk op 1 juli 2020 eenmalig met ten hoogste 1 of 2 jaar worden verlengd (artikel 132, lid 1, van het terugtrekkingsakkoord). De regering van het Verenigd Koninkrijk sluit een dergelijke verlenging vooralsnog uit.

⁴ Behoudens enkele uitzonderingen waarin artikel 127 van het terugtrekkingsakkoord voorziet. Die uitzonderingen zijn echter niet relevant in het kader van deze kennisgeving.

⁵ Een vrijhandelsakkoord kent bijvoorbeeld niet de begrippen die eigen zijn aan de interne markt (op het gebied van goederen en diensten), zoals wederzijdse erkenning, het land-van-oorsprong-beginsel of harmonisatie. Evenmin voorziet een vrijhandelsakkoord in de opheffing van douaneformaliteiten en -controles, waaronder die betreffende de oorsprong van goederen en de grondstoffen ervan, of invoer- en uitvoerverboden en -beperkingen.

Advies aan belanghebbenden:

Het is met name raadzaam dat belanghebbenden, en in het bijzonder digitaledienstverleners in de hele Unie die onder het toepassingsgebied van Richtlijn (EU) 2016/1148 betreffende de beveiliging van netwerk- en informatiesystemen vallen en die voor het einde van de overgangperiode onder de jurisdictie van het Verenigd Koninkrijk vallen, nagaan wat de gevolgen van het einde van de overgangperiode in het licht van deze kennisgeving zijn.

Na het einde van de overgangperiode zijn de EU-regels op het gebied van de beveiliging van netwerk- en informatiesystemen, met name Richtlijn (EU) 2016/1148⁶, niet langer van toepassing op het Verenigd Koninkrijk. Dit heeft in het bijzonder de onderstaande gevolgen:

Digitaledienstverleners⁷ moeten op grond van artikel 16 van Richtlijn (EU) 2016/1148 voldoen aan enkele eisen inzake beveiliging en melding van incidenten. Op grond van artikel 17 van Richtlijn (EU) 2016/1148 kunnen de overeenkomstig artikel 8 van die richtlijn aangewezen nationale bevoegde autoriteiten met betrekking tot deze eisen toezicht achteraf uitoefenen. In artikel 18 van Richtlijn (EU) 2016/1148 zijn de regels voor de jurisdictie met betrekking tot dergelijke toezichtactiviteiten vastgesteld:

- Wanneer een digitaledienstverlener in de Unie is gevestigd, valt hij overeenkomstig artikel 18, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/1148, onder de jurisdictie van de lidstaat waar hij zijn hoofdvestiging heeft; in beginsel is dat de plaats waar de dienstverlener zijn hoofdkantoor heeft in de Unie⁸.
- Wanneer een digitaledienstverlener niet in de Unie is gevestigd, maar wel binnen de Unie digitale diensten aanbiedt, moet hij overeenkomstig artikel 18, lid 2, van Richtlijn (EU) 2016/1148 een vertegenwoordiger in de Unie aanwijzen. Overeenkomstig artikel 4, punt 10), van Richtlijn (EU) 2016/1148 is een vertegenwoordiger elke in de Unie gevestigde natuurlijke of rechtspersoon die uitdrukkelijk is aangewezen om voor rekening van een niet in de Unie gevestigde digitaledienstverlener te handelen, wat de verplichtingen van de digitaledienstverlener uit hoofde van die richtlijn betreft. Zoals bepaald in artikel 18, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/1148 laat de aanwijzing van een vertegenwoordiger door de digitaledienstverlener onverlet dat tegen de digitaledienstverlener rechtsvorderingen kunnen worden ingesteld.

⁶ Richtlijn (EU) 2016/1148 van het Europees Parlement en de Raad van 6 juli 2016 houdende maatregelen voor een hoog gemeenschappelijk niveau van beveiliging van netwerk- en informatiesystemen in de Unie (PB L 194 van 19.7.2016, blz. 1).

⁷ In Richtlijn (EU) 2016/1148 is een "digitaledienstverlener" gedefinieerd als elke rechtspersoon die een digitale dienst aanbiedt (zie artikel 4, punt 6)). De digitale diensten die onder de richtlijn vallen, zijn onlinemarktplaats, onlinezoekmachine en cloudcomputerdiensten (zie artikel 4, punt 5), van Richtlijn (EU) 2016/1148 en bijlage III bij die richtlijn).

⁸ Zie ook overweging 64 van Richtlijn (EU) 2016/1148.

Na het einde van de overgangperiode kan op een digitaal dienstverlener die vóór het einde van de overgangperiode onder de jurisdictie van het Verenigd Koninkrijk viel omdat zijn hoofdvestiging in de EU zich in het Verenigd Koninkrijk bevond, het volgende van toepassing zijn:

- Indien de digitaal dienstverlener een of meerdere vestigingen in de EU-lidstaten behoudt, wordt hij geacht te vallen onder de jurisdictie van de EU-lidstaat waar hij zijn hoofdvestiging in de EU heeft, hetgeen in de praktijk inhoudt dat een verandering plaatsvindt van de bevoegde autoriteit die verantwoordelijk is voor toezichtmaatregelen;
- Indien de digitaal dienstverlener niet meer in de EU is gevestigd, maar wel digitale diensten binnen de EU aanbiedt, is hij zoals hierboven omschreven krachtens artikel 18, lid 2, van Richtlijn (EU) 2016/1148 verplicht een vertegenwoordiger in een EU-lidstaat aan te wijzen.

Daarnaast is een digitaal dienstverlener die diensten in de Unie aanbiedt en die niet in de EU noch in het Verenigd Koninkrijk is gevestigd, maar die wel onder de jurisdictie van het Verenigd Koninkrijk valt omdat hij overeenkomstig artikel 18, lid 2, van Richtlijn (EU) 2016/1148 een vertegenwoordiger in het Verenigd Koninkrijk heeft aangewezen, na het einde van de overgangperiode verplicht om een vertegenwoordiger aan te wijzen in een EU-lidstaat waar deze digitaal dienstverlener de in 18, lid 2, van Richtlijn (EU) 2016/1148 bedoelde diensten aanbiedt.

Bijgevolg is de nationale bevoegde autoriteit, in de zin van artikel 8 van Richtlijn (EU) 2016/1148, van de lidstaat waar de betrokken digitaal dienstverlener zijn hoofdvestiging heeft of waar hij een vertegenwoordiger heeft aangewezen, de autoriteit die meldingen ontvangt van incidenten die binnen de Unie plaatsvinden en die toezicht achteraf uitoefent.

Op de website van de Commissie over cyberbeveiliging (<https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/policies/cybersecurity>) is algemene informatie te vinden over Richtlijn (EU) 2016/1148. Die webpagina's zullen zo nodig worden geactualiseerd.

Europese Commissie
Directoraat-generaal Communicatienetwerken, Inhoud en Technologie